

Sløjd, der repræsenteres af Sløjdforeningen af 1902. Jeg har for ganske nylig indhentet og modtaget Beretning fra Dansk Sløjdforening, hvis Formand som bekendt er det ærede Medlem for København's 1ste Valgkreds (Trier), hvori der meddeles, at i den almindelige Børneskole drives for Tiden dansk Sløjd i 127 Skoler med 10,628 Elever, Nääs-Sløjd i 1 Skole med 22 Elever, Askov-Sløjd i 3 Skoler med 159 Elever, saaledes at der i alt drives Sløjd i Børneskolen i 131 Skoler med 10,809 Elever. Endvidere er der Særskoler, i hvilke der drives dansk Sløjd i 30 Skoler med 1,002 Elever, Nääs-Sløjd og Askov-Sløjd i 4 Skoler med 153 Elever. Og Foreningens Bestyrelse godtgør — med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse en enkelt Del af Betænkningen —: „Naar det derefter i Andragendet hedder, at „Dansk Sløjdforening“ stadig har afvist Andragende fra „Sløjdforeningen af 1902“ med den Motivering, at Nääs-Sløjds Resultater var saa smaa, »noget, der skulde synes at være en Selvfølge, naar man ingen Midler har til Raadighed«, saa beror dette paa et Fejlsyn. Hvad angaar Understøttelse af Skoler, der indføre og drive Sløjdundervisning, have Skoler med Nääs-Sløjd, og have altid haft, ganske samme Adgang dertil som Skoler med anden Sløjd. „Dansk Sløjdforening“ har aldrig afvist noget Andragende, fordi der var Tale om Nääs-Sløjd, men tværtimod, som det nedenfor vil ses, til Tider støttet Skoler med Nääs- (eller Askov-) Sløjd ud over de Grænser, der ere overholdte ved andre Skoler. Med Hensyn til Bemærkningen om, at „Dansk Sløjdforening“ stadig har afvist Andragende fra „Sløjdforeningen af 1902“ med Nääs-Sløjdens smaa Resultater til Motivering, skal Bestyrelsen henvise til og gentage, hvad den allerede under 10. December 1903 i Anledning af en lignende Bemærkning tilskrev Ministeriet“ — og saa paavises det, hvorledes Skoler med Nääs-Sløjd allermindst have faaet Understøttelse af samme Størrelse som Skoler, hvor dansk Sløjd drives. Jeg tror ogsaa vedblivende, at det er det heldigste og mest praktiske, at Bevillingen til Udbredelse af Sløjd i Skolerne administreres af en enkelt Forening, saa længe man kan være fuldt overtydet om, at denne Forening ikke i mindste Maade favoriserer den ene Art Sløjd fremfor den anden. Og hvorfor skulde den ogsaa det? Naar jeg har skullet høre, hvad Forskel der er paa de forskellige Arter af Sløjd, er det som oftest resulteret i, at der i

Virkeligheden ikke kan paavises nogen særlig Forskel, og hvorfor skulde Sløjdforeningens Bestyrelse saa favorisere nogle Skoler fremfor andre? Det tror jeg ikke paa.

Der er dernæst Andragendet fra Præsteforeningen, som er foreslaaet henvist af det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) og dernæst er anbefalet af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen). Nu vil jeg dog først erindre om, at den Sammenligning, som det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds drog mellem denne Sag og de personlige Løntillæg, der altid ved nye Lønningslove bevilges til saadanne Embeds- og Bestillingsmænd, som ved den nye Lønningslov vilde have faaet ringere Vilkaar, kan i Virkeligheden ikke drages. Præsterne have en Del af deres Løn i Tiende. De have et vist Antal Tønder Byg og Rug, der udbetales dem efter Kapitelstakst. Men Kapitelstaksten er jo fluktuerende, har altid været det. Man har altsaa ingen Sinde kunnet garantere en Præst, at han gennem Tienden havde en vis aarlig Indtægt, der ikke næste Aar gik nedad og maaske næste Aar igen atter gik nedad. Men fordi Kapitelstaksten er dermed Lønnen altsaa et Aar har været lavere end det foregaaende, har der derfor ikke været Tale om og har der ikke kunnet rejses mindste Krav om, at dette udlignedes ved et Tilskud fra Statskassen. Nu har Tiendeloven fikseret Kapitelstaksten, saa der ikke mere er denne Forskel, at Kapitelstaksten et Aar kunde være højere, et andet Aar kan gaa nedad og derved forringe Præstens aarlige Indtægt. Tiendeloven har fikseret Kapitelstaksten efter dens Gennemsnit i Tiaaret 1892—1901. Men derfor kan man heller ikke sige: den og den Præst har altsaa sidste Aar haft en saa og saa stor Indtægtsnedgang som Følge af Tiendeloven. Nej, man maa sige: Præsten har gennem sin Tiende haft den samme Indtægt, som han gennemsnitlig havde i Aarene 1892—1901; hvad der derimod er gaaet ham imod det sidste Aar, for saa vidt hans Tiende er afløst, det er, at han ikke har haft den Adgang, som han ellers vilde have haft, til at kunne glæde sig ved at faa Udbyttet af sidste Aars særlig høje Kapitelstakst.

Tiendeloven har heller ikke tænkt sig noget Undtagelsestilfælde. Den har afløst af Tiende, ogsaa den Tiende, der er henlagt til Lønning af Embeder. Men samtidig har Tiendeloven ikke været blind for Forholdet ved Præsteembedernes Lønning.